

РЕШЕНИЕ

№ 1574

гр. София, 24.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Д СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Красимир Мазгалов

Членове: Силвана Гълъбова
Мария Малоселска

при участието на секретаря Илияна Ив. Коцева
като разгледа докладваното от Мария Малоселска Въззивно гражданско дело
№ 20211100510784 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 - 273 ГПК.

С решение № 20070123 от 17.03.2021 г., постановено по гр. д. № 14350 по описа за 2020 г. на СРС, 179 състав, е признато за установено на основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 79 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД по отношение на Ч. ЕМ. ЯН., че съществува вземане на „Топлофикация София“ ЕАД в размер от 2748,61 лева – главница за топлинна енергия за периода 01.12.2016 г. до 30.04.2019 г. за недвижим имот, находящ се в гр. София, ж.к. ****, аб. № 071148, ведно със законната лихва върху главницата, считано от предявяване на иска – на 12.12.2019 г. до окончателното изплащане на вземането, сумата от 276,56 лева - мораторна лихва върху главница за топлинна енергия за периода от 16.09.2017 г. до 28.11.2019 г., сумата от 31,37лв. – цена на услугата за дялово разпределение за периода от 01.12.206 г. до 30.04.2019 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.дело № 72160/2019 г. по описа на СРС. Със същото решение е признато за установено на основание чл.422 ГПК, вр. чл. 79 ЗЗД и чл.86 ЗЗД по отношение на Е.С. Ц., че съществува вземане на „Топлофикация София“ ЕАД в размер от 2748,61 лева – главница за топлинна енергия за периода 01.12.2016 г. до 30.04.2019 г. за същия недвижим имот с аб.№ 071148, ведно със законната лихва върху главницата, считано от предявяване на иска – на 12.12.2019 г. до окончателното изплащане на вземането, сумата от 276,56 лева - мораторна лихва върху главница за топлинна енергия за периода от 16.09.2017 г. до 28.11.2019 г., сумата от 31,37 лв. –

цена на услугата за дялово разпределение за периода от 01.12.2006 г. до 30.04.2019 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.дело № 72160/2019 г. по описа на СРС.

С решението в тежест на ответника Я. на основание чл.78, ал.1 ГПК са възложени разноски в размер на сумата от 289,08 лева за исковото производство и сумата от 83,92 лева за заповедното производство. В тежест на ответника Ц. на основание вр. чл.78, ал.1 ГПК са възложени разноски в размер на сумата от 562,43 лева за исковото производство и сумата от 83,92 лева за заповедното производство.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач „Техем Сървисис“ ЕООД на страната на „Топлофикация София“ ЕАД.

Подадена е въззивна жалба от ответника Ч. ЕМ. ЯН., с която решението се обжалва в частта, с която установителните искиове, предявени срещу него, са уважени. Заявени са оплаквания за неправилност на решението поради допуснати от съда нарушения на процесуалните правила и превратно прилагане на материалния закон. Жалбоподателят поддържа, че са били налице основания за отвод на съдията, разгледал делото, като с оглед неуваженото искане да се отведе от разрешаването на спора, е било постановено порочно съдебно решение, което следва да бъде отменено. Също така се подчертава, че в хода на производството пред първоинстанционния съд не е получил преписи от изготвените по делото експертизи, което е нарушило правото му на защита. На следващо място се поддържа, че съдът се е произнесъл по нещо различно от заявеното, с оглед нередовности на исковата молба и на заявлението по чл. 410 ГПК, тъй като едва с решението ответникът е разбрал за какво е осъден. Поддържа, че с решението съдът превратно е установил релевантните за спора факти. В производството не са били представени протоколи за неосигурен до имота достъп, но въпреки това съдът е приел, че исковите са основателни при този начин на начисляване на цената на услугите. Изтъкнати са и съображения за неправилност, поради допуснати нарушения на материалния закон. Жалбоподателят поддържа, че доколкото по делото не е бил представен споразумителен протокол, то и не е възникнало облигационно правоотношение между него и ищеца. Счита, че като не е подал възражение срещу общите условия, приложими към договорите с ищеца, това не е обусловило приложимост на същите и по отношение на него с оглед липсата на облигационна връзка между страните. В процесното жилище през процесния период не са били ползвани услугите на ищеца, доколкото същото е било необитаемо. Обобщава, че решението противоречи на Конституцията на РБ, ЗЗП, ЗУЕС, както и на ЗЕ. Заявени са искания делото да се върне на първоинстанционния съд за ново разглеждане от независим и безпристрастен съд или решението да бъде отменено в обжалваната част, а исковите срещу жалбоподателя – отхвърлени.

Не е подаден отговор на въззивната жалба от „Топлофикация София“ ЕАД

/ищец в производството/.

Подадена е въззивна жалба и от другия ответник по делото – Е.С. Ц., чрез назначения □ по реда на чл. 47, ал. 6 ГПК особен представител, с която решението се обжалва в частта, с която са уважени предявените срещу този ответник искове. Жалбоподателят намира за неправилен извода на първостепенния съд, че е установено в производството наличието на облигационно правоотношение между този ответник и ищеца. С отговора на исковата молба осъществяването на този правнорелевантен факт е бил оспорен от ответника, като съдът е игнорирал така направеното оспорване и неправилно е приел, че ответникът Ц. е материално легитимирана да отговаря по предявените искове. Моли съда да отмени решението в обжалваната част и да отхвърли предявените срещу нея искове.

Не е подаден отговор на въззивната жалба от ищеца „Топлофикация София“ ЕАД.

Третото лице-помагач „Техем Сървисис“ ЕООД не е заявило становище по въззивните жалби.

Решението в частта, с която по отношение на ответниците са отхвърлени предявените искове не е обжалвано от ищеца „Топлофикация София“ ЕАД.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивните жалби оплаквания за недопустимост и неправилност на атакувания съдебен акт, приема следното:

Предявени са за разглеждане обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е валидно и е допустимо в обжалваните от ответниците части. Неоснователно с въззивната жалба, подадена от ответника Я. се поддържа, че съдът се е произнесъл по незаявено от ищеца искане и едва с решението той е разбрал за какво е осъден.

С исковата молба ищецът е заявил претенцията си за цена на доставени на ответниците топлинни услуги, като е индивидуализирал същите чрез посочването на глобалната им стойност и конкретен период, за който са били начислени с посочени начална и крайна дата на същия. Претендира се стойността на цялото количество услуги, доставени за периода, като е посочена цената, на която същите възлизат според ищеца. Според състава на въззивния съд не съставлява изискване за редовност на исковата молба разпределяне на претенцията "по пера", доколкото се касае за единно

вземане за стойност на топлинна енергия, а ищецът е формулирал доказателствено искане за изслушване на СТЕ по този въпрос. Ето защо и оплакването за нередовност на исковата молба, за произнасяне по нещо различно от заявеното от ищеца с решението, съответно за недопустимост на обжалваното решение, е неоснователно.

Доколкото с въззивната жалба, подадена от ответника Я., са наведени оплаквания за наличие на основания за отвод на съдията, произнесъл се с решение по спора, съчетани с искане за връщане на делото за ново разглеждане на това основание, съставът на въззивния съд приема, че следва да обсъди това възражение преди останалите доводи на въззивниците за неправилност на постановения съдебен акт.

Наличието на основания за отвод на съда, разглеждащ делото, се свързва с правото на страната делото □ да бъде разгледано от независим и безпристрастен съд. Нарушаването на тези правила в гражданското съдопроизводство обаче се свързва с правилността на постановеното съдебно решение. Въззивният съд, като съд по същество на спора, се произнася по материалноправния спор и прави свои изводи по фактите и правото. В конкретния случай не се установява да са били налице основания за отвод на съдията, разглеждащ делото, с оглед което и правилно това искане е било отхвърлено. Подаването на искова молба срещу магистрата само по себе си не може да обоснове извод за пристрастност на същия, още повече, че не е установено тази искова молба да е довела до развитие на исков процес. Следователно само на наведеното с жалбата основание въззивният съд като краен резултат не е овластен от закона да постанови връщане на делото за ново разглеждане, каквото искане е заявено от жалбоподателя Я., доколкото съдебният акт в обжалваната част не е недопустим.

По правилността на съдебното решение в обжалваната от ответниците част въззивният съд намира, че решението на СРС е правилно и следва да бъде потвърдено, като съображенията за това са следните:

С оглед правната квалификация на предявените искове правилно районният съд е разпределил доказателствената тежест между страните по спора.

Спорно по делото се явява обстоятелството дали през процесния период страните са били обвързани от облигационно правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия при общи условия, доколкото с исковата молба ищецът твърди, че ответниците имат качеството на потребители на топлинна енергия по см.на чл. 153, ал. 1 ЗЕ, а с отговорите на исковата молба ответниците са оспорили твърденията, че са обвързани от валидно облигационно правоотношение, породено от договор за доставка на топлинна енергия за битови нужди за процесния недвижим имот.

Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ (приложима редакция след 17.07.2012 г.) потребител, респективно битов клиент на топлинна енергия през процесния период е физическо лице – ползвател, притежаващ вещно право на ползване, или собственик на имот, който ползва електрическа или топлинна енергия с

топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване или природен газ за домакинството си.

При извършване на собствена преценка на събрания в хода на съдебното дирене пред първата инстанция доказателствен материал, настоящата съдебна инстанция намира, че се установява от приетите като писмени доказателства по делото документи /а и този факт не се оспорва от ответника Я./, че ответниците са собственици на процесния недвижим имот при равенство на дяловете в собствеността. Като писмено доказателство в производството е приета в заверен препис искова молба, подадена от Е.С. Ц. срещу Ч. ЕМ. ЯН. за делба на процесния апартамент № 4. Същата съдържа извънсъдебно признание на ответника Ц., заявено пред съда, с което Ц. е признала, че притежава право на собственост за размера от $\frac{1}{2}$ идеална част въру процесния недвижим имот. На настоящия съдебен състав етапът на производството по делба към момента на приключване на съдебното дирене пред въззивния съд и постановените в хода на същото съдебни решения на първа и въззивна инстанция са служебно известни. Същите не разколебават извода, че ответниците са съсобственици на процесния имот при посочените в исковата молба дялове. Ето защо и неоснователно с въззивната жалба от страна на жалбоподателя Ц. се поддържа, че в производството не е установено качеството □ на потребител на услугите на ищеца, доколкото същото е функция от качеството □ на съсобственик на недвижимия имот съгласно разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ.

Възражението на другия въззивник /ответника Я./, че между него и ищеца липсва облигационно правоотношение по договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди също е неоснователно. Обстоятелството, че не е представен изричен писмен договор между ответника и ищцовото дружество не означава, че не е възникнало валидно облигационно отношение между тях, каквито доводи са наведени с отговора на исковата молба и с въззивната жалба, с която ответникът е сезирал въззивния съд. Разпоредбата на чл.149, т.3 ЗЕ регламентира, че продажбата на топлинна енергия се извършва на основата на писмени договори при общи условия, сключени между топлопреносното предприятие и потребителя на топлинна енергия за стопански нужди, какъвто не е процесният случай, тъй като претенцията на ищеца е насочена срещу ответника в качеството му на потребител/клиент за битови, а не за стопански нужди.

Съгласно чл. 150, ал. 1 ЗЕ (в сила от 17.07.2012 г.) продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от комисията /КЕВР/. Съгласно ал. 2 на същата разпоредба общите условия влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от клиентите. В ал. 3 на чл. 150 ЗЕ пък

е предвидено особено рекламационно производство - в срок до 30 дни след влизането в сила на общите условия клиентите, които не са съгласни с тях, имат право да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия. Предложените от клиентите и приети от топлопреносните предприятия специални условия се отразяват в писмени допълнителни споразумения.

В конкретния случай ответникът не установява по делото по отношение на него да се прилагат специални условия, договорени между страните, използвайки установения в закона механизъм

С решение № 35 от 21.02.2014 г. на ВКС по гр. д. № 3184/2013 г., III г. о., ГК е възприето становището, че потребител на топлинна енергия е лицето, което получава топлинна енергия и я използва за собствени нужди като ползва топлоснабдения имот по силата вещно или по силата на облигационно право на ползване. По силата на закона между битовия потребител и топлопреносното предприятие възниква правоотношение по продажба на топлинна енергия при публично известни общи условия, без да е необходимо изричното им приемане от потребителя. Липсата на подадена от потребителя молба за откриване на партида не означава, че няма облигационни отношения между страните, тъй като тези отношения се презумират от закона. В конкретния случай облигационното правоотношение между страните и качеството на потребител на ответника на топлинна енергия произтича от правото му на собственост върху процесния недвижим имот, като законът не поставя изискване за наличието на индивидуален писмен договор, доколкото се касае за топлинна енергия за битови нужди, а апартаментът на ответника се намира в сграда в режим на етажна собственост.

В тази връзка следва да се допълни, че законът не поставя изискване за наличието на споразумителен протокол, както се поддържа от страна на жалбоподателя. Несъмнено е, че след приемането на нормата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ същата е породила действие. Тук е мястото да се посочи, че разпоредбата още към обнародването на ЗЕ през 2003 г. е имала аналогично съдържание, а именно: „Всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са потребители на топлинна енергия“. Към посочения момент законът също не е поставял изискване за писмена форма на договора за възникването на облигационното правоотношение между топлопреносното предприятие и битовия потребител. Договорната връзка възниква по силата на закона и се презумира, както е посочено в цитираното по-горе решение на ВКС. Ето защо и неоснователно се поддържа от жалбоподателя Я., че с оглед липсата на подписан споразумителен протокол не е налице облигационно правоотношение между страните, съответно не е възникнало задължение за заплащане на стойността на доставените от ищеца топлинни услуги.

Установено е от приетите писмени доказателства и от заключението на СТЕ, че сградата, в която се намира жилището, собственост на ответниците, е с непрекъснато топлоподаване към процесния период. Неоснователни са възраженията на ответника в тази връзка, че решенията на общото събрание на етажната собственост не го обвързва. Съставът на въззивния съд приема, че по делото е установено, че по надлежен ред е взето решение от събранието от етажните собственици да бъде сключен договор за услугата топлинно счетоводство с „Техем Сървисис“ ЕООД, като в изпълнение на взетото решение е сключен и представеният по делото договор № 4454/27.09.2002 г. Ето защо по силата на сключения между етажната собственост и топлинния счетоводител договор е извършван отчет на общия топломер в абонатната станция и на индивидуалните уреди в апартаментите на отделните етажни собственици. Тези документи съдът приема за годни да установят размера на потребеното количество топлинна енергия, доставена на етажната собственост и на отделните собственици.

Само в допълнение въззивният състав на съда намира за необходимо да подчертае, че с Тълкувателно решение № 2/2017 г. на ОСГК, ВКС се възприе становището, че присъединяването на сградата към топлопреносната мрежа става по решение на общото събрание на етажната собственост. Прекратяване на топлоснабдяването е уредено като възможно само при постигнато съгласие между всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сградата (чл. 153, ал. 2 ЗЕ). Отделният етажен собственик може да прекрати топлоподаването към отоплителните тела в имотите си, но остава потребител на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата (чл. 153, ал. 6 ЗЕ).

Видно от посочените разпоредби, с приемането на ЗЕ законодателят регламентира доставката на топлинна енергия в сгради под режим на етажна собственост като услуга, която се ползва от самата етажна собственост. Макар последната да не е персонифицирана, за отношенията в енергетиката законодателят я разглежда като колективен субект, явяващ се самостоятелен потребител на услугата "доставка на централно отопление".

С Решение на СЕС от 05.12.2019 г. по съединени дела С-708/2017 и С-735/2017 г. е даден отговор на поставените с отправените преюдициални запитвания въпроси, като е прието, че чл.27 от Директива 2011/83/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2011 година относно правата на потребителите, за изменение на Директива 93/13/ЕИО на Съвета и Директива 1999/44/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и за отмяна на Директива 85/577/ЕИО на Съвета и Директива 97/7/ЕО на Европейския парламент и на Съвета във връзка с член 5, параграфи 1 и 5 от Директива 2005/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2005 година относно нелоялни търговски практики от страна на търговци към потребители на вътрешния

пазар и изменение на Директива 84/450/ЕИО на Съвета, Директиви 97/7/ЕО, 98/27/ЕО и 2002/65/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, и Регламент (ЕО) № 2006/2004 на Европейския парламент и на Съвета („Директива за нелоялни търговски практики“), трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба, която предвижда, че собствениците на апартамент в сграда — етажна собственост, присъединена към система за централно отопление, са длъжни да участват в разходите за топлинна енергия за общите части на сградата и за сградната инсталация, въпреки че индивидуално не са поръчвали доставката на отопление и не го използват в своя апартамент. Според СЕС допустима е национална правна уредба, която предвижда, че в сградите в режим на етажна собственост сметките за топлинна енергия за сградната инсталация се изготвят за всеки собственик на апартамент в сградата пропорционално на отопляемия обем на неговия апартамент.

Не се установяват и твърдените с въззивната жалба, подадена от ответника Я., противоречия на ЗЕ с норми от ЗЗП, на общностното право, както и от КРБ, като в тази връзка следва да се посочи, че въпросите са разрешени по задължителен за настоящата инстанция начин с цитираните по-горе ТР и решения на СЕС.

Неоснователно на следващо място в производството се поддържа, че не са били представени протоколи за неосигурен достъп до имота. Такива са представени и приети като доказателства по делото /л.108 – л. 110 от делото на СРС/. Видно е от съдържанието на същите, че и през трите отоплителни сезона, включени в процесния период, служител на „Техем Сървисис“ ЕООД е поставил съобщения, в които са били посочени датите, на които ще се отчитат уредите в имотите на етажните собственици. Ответниците не са осигурили достъп до апартамент № 4 на нито една от предварително обявените дати за отчет, както следва: 01.05.2017 г., 09.05.2017 г., 01.05.2018 г., 10.05.2018 г., 15.05.2019 г., 21.05.2019 г.

Въз основа на заключението на вещото лице по допуснатата и изслушана в първоинстанционното производство съдебно-техническа експертиза, настоящата инстанция приема, че за процесния период количеството топлинна енергия за абонатната станция, обслужваща процесната сграда, в която се намира топлоснабденият имот, се е измервало и отчитало от общ топломер. Вещото лице е посочило, че през целия исков период са отчислявани за сметка на ищеца технологични разходи. Вещото лице е приело, че за процесния период общият топломер е годно средство за измерване на топлинната енергия. Експертът е посочил, че в жилището е имало монтирани три отоплителни тела с три топлоразпределителя. Поради липсата на осигурен достъп за отчет ищецът е начислил топлинна енергия по реда на чл. 61 от Наредбата за топлоснабдяването. Разходът за битова гореща вода е начисляван на база 1 брой ползвател, поради неосигурения достъп за отчет. Топлинната енергия, отдадена на сграданата инсталация, е начислена на база отопляемия обем на жилището – 142

куб.м. Експертът е констатирал, че заложената в подробните изравнителни сметки топлинна енергия за разпределение напълно съответства на действащата нормативна уредба през периода. Съгласно направените изчисления задълженията за цена на топлинната енергия възлиза на сумата от 5972,62 лв, като в тази сума не са включени просрочени задължения на минал период, както и лихви за забава.

Начисляването служебно на количество топлинна енергия представлява изключение от общото правило, че количеството на потребената от потребителите в сграда в режим на етажна собственост топлинна енергия се определя въз основа на отчет на уредите за дялово разпределение и водомерите за топла вода, което изключение е обусловено от фактическата невъзможност посочените уреди да бъдат отчетени поради причини, за които отговаря съответният потребител (т. нар. неосигурен достъп).

Според разпоредбата на чл. 70, ал. 3 НТ, редът за отчитане на показанията на уредите на клиентите, неосигурили достъп до имотите си, се урежда в общите условия на договорите по чл. 149, 149б и 150 ЗЕ, а съгласно чл. 150, ал. 1, т. 5 ЗЕ, общите условия на топлопреносното предприятие задължително уреждат реда за осигуряване на достъп до отоплителните тела, средствата за търговско измерване или други контролни приспособления. Така посочената законова делегация урежда отклонение от разпределението на доказателствената тежест досежно изпълнението на задължението на потребителя за осигуряване на достъп – не е в тежест на последния доказването на предоставения достъп до имота, а в тежест на топлопреносното предприятие е да установи, че е извършен отчет в сградата, при който отчет не е бил осигурен достъп до имота на потребителя. Съгласно чл. 41, ал. 1, изр. последно от общите условия, приложими към договора, неосигуряването на достъп се констатира с протокол, подписан от упълномощен представител на продавача и от двама свидетели, които не са служители или на граждански договор при търговеца или продавача. Според чл. 13, ал. 1, т. 3 от ОУ, клиентите избират лице или лица от етажната собственост, които да подписват протоколите за неосигурен достъп в датите за отчет. Посочените уговорки уреждат по недвусмислен начин реда за установяване и доказване на неосигурения достъп – чрез съставяне на протокол за неосигурен достъп, подписан от представител на топлопреносното предприятие /респ. на съответната ФДР/ и един или повече представители на етажната собственост.

В конкретния случай по делото са представени такива протоколи, от съдържанието на които става ясно, че до уредите, монтирани апартамент № 4, достъп не е осигуряван през исковия период.

За да се установи, че топлинна енергия не е ползвана в апартамента, както се твърди от ответниците в производството, следва да е била осигурена възможност служителите на дружеството за дялово разпределение да отчетат индивидуалните

уреди в имота - водомери, уреди за дялово разпределение, поставени на радиаторите. Ако няма достъп до имота, служителите съставят протокол за неосигурен достъп и част от отчетената от общия топломер в абонатната станция на сградата топлинна енергия се начислява на собственика на апартамента служебно, независимо от това дали е реално ползвана именно от лицата в този имот или не. Тъй като топлопреносното предприятие е предоставяло топлинна енергия към сградата, за която енергия се дължи плащане, Наредбата за топлоснабдяването позволява да се определи служебно частта на неосигурения достъп собственик въз основа на функция от показанията на общия топломер, доколкото задължението за осигуряване достъп до имота за извършване на отчет е на клиента.

В случай че клиентът отсъства продължително от имота и това не е възможно, законът предвижда няколко разрешения: може да се подаде заявление до топлопреносното предприятие за прекратяване на топлоподаването към имота му, каквото в случая не се твърди да е направено. На второ място, съгласно чл.70, ал.5 от Наредбата за топлоснабдяването, клиентите, неосигурили достъп, могат да поискат допълнителен отчет и преработване на изравнителната сметка в тримесечен срок от получаване на изравнителната сметка от упълномощения за сградата представител. Тази разпоредба предоставя на клиента тримесечен срок, в който, след като получи изравнителната сметка, може да възрази срещу нея и да поиска нов отчет, като осигури достъп за извършването му. На трето място, в имота могат да бъдат поставени уреди за дялово разпределение с дистанционно отчитане, при които не е необходим достъп до имота, за да бъдат отчетени.

От страна на ответниците през периода не е сторено нищо от горепосоченото, а като не е осигурен достъп до апартамента за отчет, за ищеца е възникнало правото да определи служебно количеството на топлинната енергия за апартамента и клиентът не може да се брани с твърдението, че не е потребил начислената топлинна енергия. Не се установява от събраните по делото доказателства достъпът на ответника Я. като собственик на имота да е бил пречатван. Дори последното да е така, то какви са обстоятелствата собственикът да няма достъп до своята вещ не е се обхваща от предмета на спора.

Предвид всичко изложено, въззивният съд намира, че в производството е установено, че ищецът е изправна страна по договора с ответниците, а частта от главния иск, приета за основателна с обжалваното решение, правилно е била уважена от СРС.

Съдът не констатира основателност на твърденията на въззивника за допуснати от първия съд процесуални нарушения и превратно интерпретиране на събраните в хода на съдебното дирене доказателства, като във връзка с тези изводи изложи съображенията си по-горе в настоящото решение.

Неоснователно с въззивната жалба, подадена от ответника Я., се поддържа, че е бил лишен от възможност да упражни ефективно правото си на защита, тъй като съдът не му е връчил преписи от изготвените по делото експертизи. За съда не е налице процесуално задължение да връчва на страните преписи от заключенията на вещите лица, представени по делото. Съгласно изричната разпоредба на чл. 7, ал. 2 ГПК съдът има задължение да връчва на страните преписи от актовете, подлежащи на самостоятелно обжалване. По отношение на размяната на книжа, връчването на същите е уредено с изрични разпоредби на закона. Връчват се например препис от искова молба, от частна жалба, от въззивна и касационна жалба, от искане за спиране на производството и т.н. Заключение на вещото лице по допуснатата от съда експертиза не е сред предвидените от процесуалния закон книжа, подлежащи на връчване по разпореждане на съда. Ето защо и страната сама се е поставила в невъзможност да упражни правото си на защита, като не се е запознала своевременно със заключенията на вещите лица, при положение, че същите са постъпили по делото в срока по чл. 199 ГПК.

Неоснователно на следващо място въззивникът Я. се позовава на разпоредбата на чл. 51, ал. 2 ЗУЕС с доводи, че след като имотът не се обитава не дължи общи разходи. На първо място следва да се посочи, че топлоенергията, отдадена от сградната инсталация не представлява общ за етажната собственост разход. От друга страна, в тежест на ищеца по делото не е да установява, че имотът е ползван от ответниците през процесния период, доколкото предпоставка за възникване на облигационното правоотношение, както се посочи и по-горе, е правото на собственост. Като не са осигурили достъп до имота си, за да бъде установено, че апартаментът не е обитаван, съответно топлинна енергия не е била ползвана в същия през периода, то и е приложен заместващият механизъм, разписан в Наредбата за топлоснабдяването, действаща към процесния период, както е пояснило със заключението си вещото лице по СТЕ.

Неотносимо за настоящото производство е позоваването на решение № 2187/11.02.2020 г. по адм.д. № 1318/2019 г. на ВАС и на решение № 8294 от 26.06.2020 г. по адм. д. № 14350/2019 г. на ВАС на разпоредби от Наредба № 16-334 от 2007 г. за топлоснабдяването и от Методиката за дялово разпределение на топлинната енергия в сгради – етажна собственост, представляваща Приложение към чл. 61, ал. 1 от Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването и за които административният съд извършва преценката за съответствие на обжалван подзаконов нормативен акт с материалния закон. Съгласно чл. 195, ал. 1 АПК подзаконовият нормативен акт се смята за отменен от деня на влизането в сила на съдебното решение за отмяната му, с оглед което и има действие занапред. Процесният период предхожда постановените съдебни актове, с оглед което тези доводи не следва да бъдат по-подробно обсъждани. В този смисъл е и Тълкувателно решение № 2/2014 г., ВКС, ОСГТК.

Представените пред въззивния съд документи относно отчитането на уредите в имота през 2022 г., макар и допустими с оглед обстоятелството, че са съставени след приключване на съдебното дирене пред първоинстанционния съд, са неотнормими за разрешаване на спора с оглед периода, за който исковете са предявени. Видно е, че след процесния период ответниците са осигурявали достъп до имота, но какво е било потреблението за периода 2016 г. – 2019 г. не се установява от същите.

Представянето на препис-извлечение от акт за смърт на Р.Д. Я.а, съставен на 11.05.2002 г., се явява след настъпила процесуална преклузия, с оглед което и доводите във връзка със същото не следва да бъдат обсъждани на този етап от производството.

Предвид изложеното и при липсата на други оплаквания, заявени с жалбите, същите са неоснователни. Първоинстанционното решение в обжалваните от ответниците части следва да бъде потвърдено. В останалата част /с която исковете по чл. 422 ГПК, вр. чл. 79, ал. 3ЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и по чл. 86, ал. 1 ЗЗД са отхвърлени като неоснователни/, като необжалвано, решението е влязло в законна сила.

По разноските:

Неоснователността на въззивната жалба обуславя правото на въззиваемата страна да претендира присъждането на разноски за производството на основание чл. 78, ал.3 ГПК. В качеството си на въззиваЕ.С.ана ищецът не е проявил процесуална активност, с оглед което и липсва основание да се приложат разпоредбите на чл. 78, ал. 3, вр. с ал. 8 ГПК, вр. с НЗПП и да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение.

Въззивникът Е.С. Ц. е представлявана във въззивното производство от особен представител. Ето защо и съобразно разрешението, дадено с ТР № 6/2012 г., ВКС, ОСГТК, с оглед неоснователността на подадената от нея жалба, същата следва да бъде осъдена за дължимата държавна такса /сумата от 61,13 лева/, както и за разноските, сторени от въззиваемия, във връзка с възнаграждението на назначения на страната особен представител, в размер на 443,96 лева.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20070123 от 17.03.2021 г., постановено по гр. д. № 14350 по описа за 2020 г. на СРС, 179 състав, в частите, с които е признато за установено на основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 79 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл.86 ЗЗД:

- по отношение на Ч. ЕМ. ЯН., че съществува вземане на „Топлофикация София“ ЕАД в размер от 2748,61 лева – главница за топлинна енергия за периода 01.12.2016 г. до 30.04.2019 г. за недвижим имот, находящ се в гр. София, ж.к. ****, аб.

№ 071148, ведно със законната лихва върху главницата, считано от предявяване на иска – на 12.12.2019 г. до окончателното изплащане на вземането, сумата от 276,56 лева - мораторна лихва върху главница за топлинна енергия за периода от 16.09.2017 г. до 28.11.2019 г., сумата от 31,37 лв. – цена на услугата за дялово разпределение за периода от 01.12.2016 г. до 30.04.2019 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.дело № 72160/2019 г. по описа на СРС, както и в частта за разноските;

- по отношение на Е.С. Ц., че съществува вземане на „Топлофикация София“ ЕАД в размер от 2748,61 лева – главница за топлинна енергия за периода 01.12.2016 г. до 30.04.2019 г. за същия недвижим имот с аб.№ 071148, ведно със законната лихва върху главницата, считано от предявяване на иска – на 12.12.2019 г. до окончателното изплащане на вземането, сумата от 276,56 лева - мораторна лихва върху главница за топлинна енергия за периода от 16.09.2017 г. до 28.11.2019 г., сумата от 31,37 лв. – цена на услугата за дялово разпределение за периода от 01.12.2016 г. до 30.04.2019 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.дело № 72160/2019 г. по описа на СРС, както и в частта за разноските.

ОСЪЖДА Е.С. Ц., ЕГН *****, да заплати на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК ****, на основание чл. 78, ал. 3, вр. чл. 47, ал. 6 ГПК сумата от **443,96 лева** – разноски за въззивното производство.

ОСЪЖДА Е.С. Ц., ЕГН *****, да заплати на основание чл. 78, ал. 6 ГПК в полза на Софийски градски град сумата от **61,13 лева** – държавна такса за въззивното производство.

Първоинстанционното решение в частта, с която са отхвърлени исковете с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за разликата над уважените до пълните предявени размери, е влязло в сила.

Решението е постановено при участието на трето лице-помагач „Техем Сървисис“ ЕООД на страната на въззиваемото дружество „Топлофикация София“ ЕАД.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____